

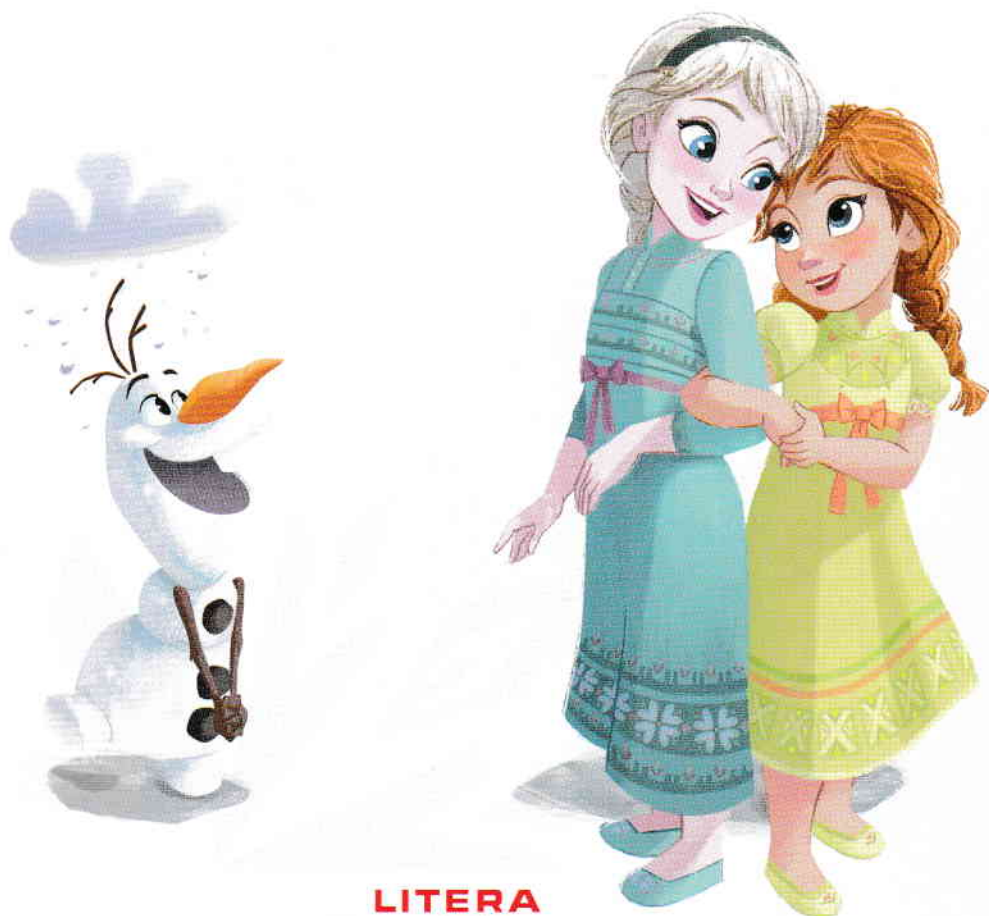
LBRIS

We know
books

Disney
REGATUL DE
GHEAȚĂ

365

DE
POVEȘTI
DE SEARĂ

LITERA
mică
București

UN ACCIDENT FERMECAT

La marginea unui fiord, lângă un lac de munte cu ape adânci străjuit de piscuri falnice, se așternea veselul regat Arendelle. Zina, negustorii, pescarii și vânzătorii de gheață însuflețeau orașul. Noaptea, cerul era adesea luminat de culorile fantastice ale aurorei boreale. Regele și regina ținutului Arendelle erau oameni cumsecade. Micuțele lor fiice, Elsa și Anna, aduceau bucurie în viețile lor.

Fata cea mare, prințesa Elsa, ascundea însă un secret magic: ea avea puterea de a crea gheață și zăpadă!

– Elsa! Psst! i-a șoptit Anna, în vârstă de cinci ani, surorii sale. Trezește-te!

Trecuse de mult ora de culcare, însă micuța Anna voia să se joace cu sora ei și să privească toate minunățiile pe care le crea Elsa. Își dorea minsoare și gheață în sala lor de bal. Dar, mai presus de toate, își dorea să clădească un om de zăpadă!

Curând, Anna își târa sora pe coridoarele castelului, către sala de bal. Au avut parte de o noapte fermecată, întocmai cum sperase micuța. Elsa a făurit un om de zăpadă, turturi, ba chiar și creste de zăpadă peste care Anna să sară.

Și atunci s-a petrecut accidentul. În vreme ce se jucau, Elsa a lovit-o din greșeală pe Anna

cu o rafală de magie înghețată. Micuța a căzut, inconștientă, la pământ și în păr i s-a ivit o șuviță albă. Speriată, Elsa și-a chemat părinții în ajutor.

– A fost un accident. Îmi pare rău! a spus ea, cu lacrimi în ochi.

Regina și-a cercetat copila. Anna nu putea fi trezită, iar trupul ei era rece ca gheața.

– Știu unde trebuie să mergem, a murmurat regele.

Părinții le-au dus degrabă pe fete la așezarea unor trolî, tămăduitori mistici care înțelegeau tainele magiei. Trolul cunoscut sub numele de bunicul Pabbie a examinat-o cu grijă pe Anna.

– Aveți noroc că n-a fost lovită în inimă. Inima nu-i ușor de schimbat, însă capul poate fi convins.

Trolîi au reușit s-o vindece pe micuța Anna, dar i-au transformat și amintirile. Odată trezită, ea nu avea să-și mai amintească nimic despre puterea Elsei. Niciodată.

VREI SĂ FACEM UN OM DE ZĂPADĂ?

2
IANUARIE

Părinții Annei și Elsei s-au gândit mult la cum ar putea să-și ocrotească fiicele. Trolii spusese limpede că, lăsată necontrolată, magia Elsei era periculoasă. Așa că regele și regina au hotărât să închidă porțile castelului, până când Elsa avea să-și poată ține în frâu puterile.

Secretul fetei era în siguranță atâta timp cât ea rămânea ascunsă de ochii lumii. Trăia astfel netulburată și periculoasele ei puteri, asemenea. Elsa se simțea singură, dar era de acord că așa avea să fie cel mai bine. După ce o lovise din greșeală pe Anna cu magia sa înghețată, era hotărâtă să nu mai facă rău nimănui. Niciodată!

– Mănușile o să te ajute, i-a spus într-o zi regele fiicei sale, strecurându-i câte o mănușă lungă pe fiecare mână. Nu dezvălui... nu te lăsa copleșită de ce simți.

Elsa a dat din cap.

– Nu lăsa să se vadă, și-a zis ea încet.

Dar, în ciuda strădaniilor, ori de câte ori Elsa trăia o emoție puternică, magia ieșea la suprafață. Fetei îi era din ce în ce mai teamă că ar putea să rănească

accidental pe cineva. O evita până și pe Anna.

Anna nu înțelegea de ce Elsa nu mai voia să se joace cu ea. Parcă nu se mai vedeau deloc și Annei îi era dor de sora ei. Din când în când, micuța bătea la ușa Elsei, sperând că aceasta va ieși din cameră și se vor distra împreună.

– Vrei să facem un om de zăpadă? o întreba Anna.

Dar Elsa refuza de fiecare dată. Oricât de mult ar fi rugat-o Anna, ea nu-i deschidea ușa. Zilele au trecut una după alta, la fel și lunile. Până la urmă, Anna s-a obișnuit cu lipsa Elsei și n-a mai încercat s-o convingă să iasă din cameră. A acceptat că sora ei nu mai voia să-și petreacă timpul cu ea. În unele zile i se părea că nici nu mai are o soră.

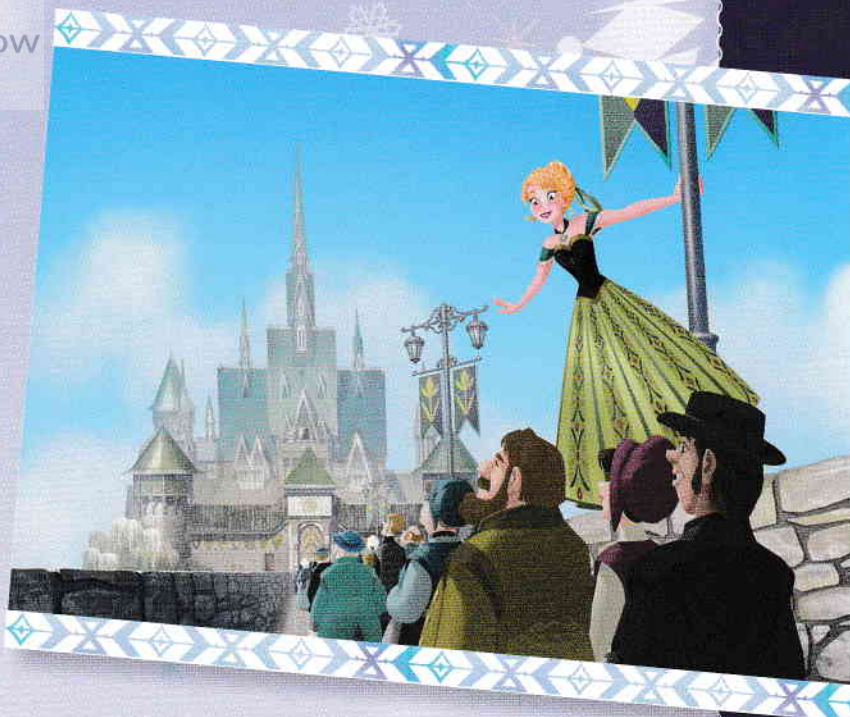
Apoi, pe când fetele erau adolescente, părinții lor au pornit într-o călătorie. Din nenorocire, vaporul cu care plecaseră s-a pierdut într-o furtună pe mare. Întregul regat a deplâns dispariția regelui și a reginei.

După înmormântarea părinților, Anna a bătut din nou la ușa surorii sale. A implorat-o să iasă, dar ușa Elsei a rămas încuiată.

Surorile se simțeau mai singure și mai înstrăinate una de cealaltă ca niciodată.

DUPĂ ATÂTA AMAR DE VREME

Anii au trecut, iar Elsa a ajuns, în sfârșit, la vârsta la care urma să devină regină și să domnească peste Arendelle. Lumea a venit de peste mări și țări, așteptând cu nerăbdare evenimentul. Porțile castelului, închise vreme de atâția ani, aveau să se redeschidă în sfârșit, fie și numai pentru o singură zi.

Nimeni nu era mai entuziasmat ca prințesa Anna.

– Ziua încoronării! a strigat ea când s-a trezit.

S-a repezit să se aranjeze și a ieșit în grabă din camera ei. De jur împrejur, slujitorii castelului trebaluiau, pregătindu-se să primească oaspeți după mulți ani de izolare.

Anna nu-și mai amintea să fi văzut vreodată atita forfotă în castel. Avea parte de muzică, și de lumină, și de tot ce-i lipsise de când părinții ei închiseseră porțile. Fata s-a strecurat afară și a început să se plimbe prin regat. O încânta șansa de a cunoaște oameni noi. Și poate chiar de a se îndrăgosti.

Se întâmplă ca tot atunci să hoinărească prin apropiere și un chipeș oaspete: prințul Hans din Insulele de Sud. Pentru că nu se uita pe unde mergea, Anna s-a ciocnit de Hans când acesta trecea călare pe lângă docuri.

– Îmi pare foarte rău! Ai pățit ceva? a întrebat-o el, ajutând-o să se ridice.

Anna s-a îndrăgostit pe loc de prinț. Hans era fermecător, galant și bun. Annei nu-i venea să creadă. Se întâmplase întocmai ca în toate cărțile pe care le citise: dragoste la prima vedere!

Între timp, în biblioteca din castel, Elsa era tot mai îngrijorată din cauza încoronării. Pentru prima dată de când puterile ei o răniseră pe Anna, avea să fie în centrul atenției. Urma să fie înconjurată de străini. Dacă nu reușea să-și controleze magia?

Și-a ridicat ochii către portretul părinților ei, cărora le simțea atât de mult lipsa.

– Nu dezvălui! Nu simți! și-a spus ea în șoaptă.

Elsa și-a mușcat buza de jos. Și-a pus mânușile primite de la părinții ei, cele care îi ascundeau puterile de ochii lumii. Deodată, au răsunat clopotele. Ceremonia era pe cale să înceapă. Elsa a deschis ușa și a ieșit.

ÎNCORONAREA

21 IANUARIE

Când a început ceremonia de încoronare, capela era plină ochi de oameni. Un episcop a pus coroana pe creștetul Elsei. Apoi s-a întors pentru a lua sceptrul și globul, pe care i le-a prezentat noii regine.

Elsa și-a scos încet mănușile și le-a așezat pe o pernă de mătase. Era speriată. Fără ele, risca să-și dezlănțuie, din greșeală, magia înghețată. Inspirând adânc, a luat în mâini sceptrul și globul. S-a întors cu fața către mulțime.

– Regina Elsa din Arendelle! a spus episcopul, încheind astfel ceremonia.

Elsa a pus repede sceptrul și globul la loc pe tava de argint și a înșfăcat mănușile. A zâmbit către mulțimea care o aclama. Rezistase până la finalul ceremoniei fără să-și dezvăluie puterile!

Mai târziu, la Balul Încoronării, Elsa și Anna stăteau una lângă alta, într-un lung șir de întâmpinare, la intrarea în Sala cea Mare. Elsa era relaxată, aproape mulțumită, acum că cea mai grea parte a zilei încoronării se încheiase.

– Ești plină de farmec, i-a zis ea Annei.

– Mulțumesc! a răspuns Anna surprinsă.

Sora ei chiar îi vorbise!

– Tu ești și mai plină!

Pe urmă și-a dat seama cât de ciudat sunase și a bâiguit o explicație.

– Nu că arăți plinuță. Nu! Doar mai frumoasă!

Elsa a zâmbit larg. Amândouă au adulmecat aroma irezistibilă care umpluse încăperea.

– Ciocolată! au exclamat în același timp.

Apoi s-au uitat una la cealaltă și au izbucnit în râs. Annei nu-i venea să creadă că Elsa se purta așa de frumos cu ea.

– Te simți bine? a întrebat-o proaspăta regină. Anna a surâs.

– Mai bine ca oricând, a răspuns ea. E tare frumos! Mi-ar plăcea să fie așa tot timpul.

– Și mie, a zis Elsa, cu un aer melancolic.

Apoi și-a dat seama ce spunea și a încremenit.

– Dar nu se poate.

– De ce? a întrebat Anna, surprinsă de schimbarea bruscă a surorii sale.

Elsa s-a încordat.

– Pentru că nu se poate! a zis ea cu hotărâre.

Anna a simțit cum o năpădea vechea dezamăgire.

– Scuză-mă puțin! a zis ea.

Elsa a privit-o cum se îndepărtează. Își dorea să-i fi putut spune taina sa, astfel încât sora ei să înțeleagă de ce era nevoită să-i țină pe toți la distanță.

O DEZVĂLUIRE DE GHEAȚĂ

5 IANUARIE

Ana și-a făcut loc prin mulțimea de invitați, iar unul dintre dansatori s-a ciocnit de ea, răsturnând-o pe spate.

Gineva a prins-o înainte să ajungă pe podea.

– Hans! a zis ea, uimită.

Cei doi și-au petrecut seara râzând și vorbind.

Annei i se părea că-l cunoaște de o viață pe primul Hans. Amândoi adorau ciocolata și, mai important, amândoi știau cum e să fii singur.

La sfârșitul serii, Hans a cerut-o de soție.

Anna era în al nouălea cer. I l-a prezentat pe prietel Elsei și a anunțat-o că s-au logodit. Dar Elsa era neîncrezătoare.

– Nu te poți mărita cu un om pe care abia l-ai cunoscut! a spus ea.

– Ba poți, dacă e iubire, a insistat Anna.

– Răspunsul meu e „nu”, a zis Elsa, refuzând să îngăduie căsătoria. Acum scuzați-mă, a alungat ea și a dat să se îndepărteze.

Anna a fugit după ea.

– Elsa! Nu!

S-a întins către sora ei și a apucat-o de mână.

Când a tras de ea, implorând-o să rămână, mînușa Elsei a lunecat. Regina s-a luptat să-și stăpînească emoțiile.

– De ce mă îndepărtezi? a întrebat Anna.

Voia să înțeleagă.

– De ce îndepărtezi lumea de tine? De ce ți-e așa de frică? Nu mai pot trăi ca până acum!

– Ajunge! a strigat Elsa.

Când s-a răscut, gheața a țâșnit din mîna ei dezgolită și a acoperit podeaua sălii sub formă de țepi înghețați. Speriată de propria-i putere, Elsa a fugit din sala de bal.

– Stați departe de mine! și-a avertizat ea supușii înspăimîntați.

Nu voia să rănească pe nimeni. În timp ce fugea, tot ce atîngea se transforma în gheață. Până și fiordul a încremenit în clipa în care Elsa a pus piciorul pe apă. Toate vapoarele au rămas captive în gheață.

Regatul prinse a vui, în vreme ce gheața și vestea se împrăstiau peste tot, dar măcar Anna înțelegea, în sfârșit, de ce Elsa stătuse retrasă atîția ani. Lăsându-l pe Hans la conducere, Anna a pornit în căutarea surorii ei.

– Nu mi-e frică de Elsa, a spus ea. O s-o aduc înapoi și o să îndrept lucrurile.

Anna a încălecat și a pornit galopînd spre munți, în timp ce ninsoarea se întetea. Trebuia s-o salveze pe regină.

S-A ÎNTÂAMPLAT

6 IANUARIE

Elsa urca cu greu pantele abrupte ale Muntelui Nordic. Încă din copilărie, fusese învățată să-și ascundă puterile. Acum totul se terminase. Își pierduse controlul și întreaga lume îi știa secretul. Ar fi trebuit să fie deznădăjduită sau speriată, dar ea se simțea ușurată. Pentru prima oară, nu mai era nevoită să-și controleze fiecare gest. Putea să fie ea însăși.

Liberă în sfârșit să-și dezlănțuie puterile, Elsa a descoperit că era în stare de mai mult decât își imaginase vreodată. O scară magică de gheață s-a înălțat în fața sa și un superb palat de gheață a prins formă dintr-o simplă mișcare a brațelor!

Aceea urma să fie casa ei. După ce a terminat palatul, Elsa a trântit ușa. Avea acum un loc unde putea să fie liberă. Și singură. Nu trebuia să-și mai facă griji că va răni pe cineva.

Între timp, Arendelle era acoperit de zăpadă. Iar Anna înfrunța viscolul suierător în căutarea Elsei. Fata se chinuia să-și îndrume calul în susul cărării înghețate de pe munte. Era hotărâtă să-și găsească sora. Însă furtuna îi îngreuna drumul, mai ales după ce calul a azvârlit-o în omăt. Din fericire, Anna a zărit în depărtare o cabană.

– Frig, frig, frig, frig... a bombănit ea.

În fața sa atârna o firmă de lemn: OAKEN HOINARUL MAGAZIN MIXT. O grămăjoară de zăpadă a căzut de pe inscripție.

– Cu saună! a exclamat Anna, citind și restul.

Fata s-a grăbit să intre. Micul magazin era aprovizionat cu mărfuri potrivite pentru anotimpul călduros. La urma urmei, se aflau în plină vară. Anna a scotocit printre rafturi. Singurele obiecte rămase în departamentul de iarnă erau o pereche de cizme și o bucată de țesătură călduroasă.

Chiar atunci, târându-și picioarele, a intrat Kristoff. Tânărul era foarte supărat că viscolul pornit pe neașteptate îi distrugea afacerea.

– Eu trăiesc din vânzarea de gheață! l-a auzit spunând.

Anna s-a dus lângă teighea și i-a zâmbit.

– Gheață. Pe bune? a spus ea. Grea afacere în ziua de azi.

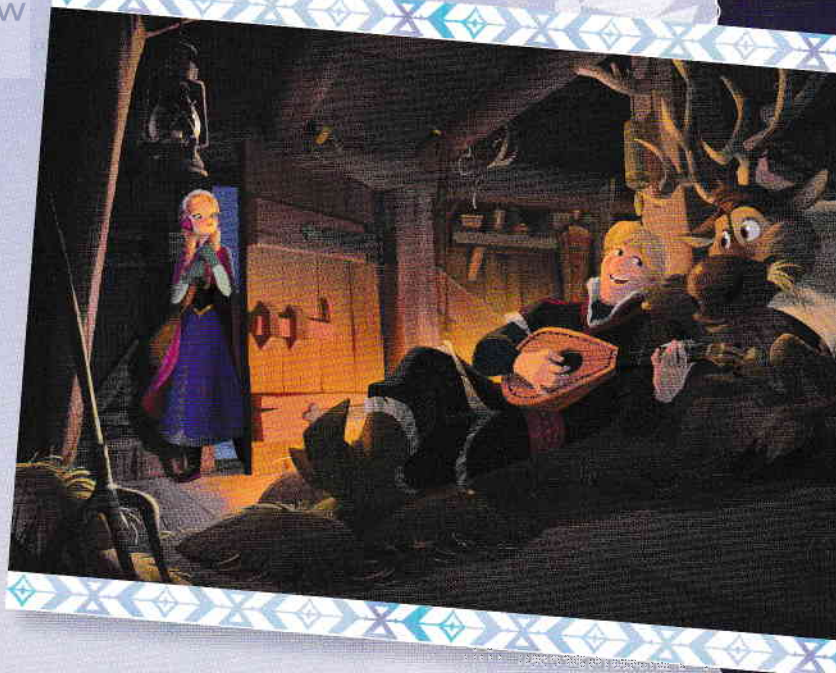
Kristoff i-a dat de înțeles că furtuna venea dinspre Muntele Nordic, iar Anna a bănuțat că acolo trebuie să fi fugit Elsa. A început să-l sâcăie pe tânăr cu întrebări. Dar Kristoff era ocupat să negocieze cu Oaken, proprietarul magazinului.

– Dă-mi pace, să mă-nțeleg cu pungașul ăsta! i-a zis el Annei.

Oaken, jignit, l-a aruncat afară pe Kristoff.

CĂLĂTORIA SPRE MUNTELE NORDIC

La scurt timp după aceea, Anna a ieșit din magazinul lui Oaken și s-a uitat în jur. Auzea o melodie venind dinspre hambar. A împins ușa la o parte și a privit înăuntru. Kristoff stătea întins pe un balot de fân și cânta la lăută. Îi cânta renului său, Sven... apoi, jucând și *rolul* lui Sven, încheia melodia din punctul de vedere al renului.

– Hm-hm! și-a dres Anna vocea.

Kristoff s-a întors și fata i-a zâmbit.

– Frumos duet, a spus ea.

– Ce vrei? a întrebat-o tânărul.

– Aș vrea să mă duci pe Muntele Nordic, a spus hotărâtă.

În schimb, a făgăduit că-i va face rost de provizii pe care nu reușise să le negocieze cu Oaken. Kristoff a fost de acord până la urmă. A apucat strâns hăturile saniei și l-a mînat pe Sven prin stratul gros de zăpadă. Cerul nopții era înnoțat, anunțând o nouă ninsoare.

– Tine-te bine! i-a strigat Kristoff Annei. Nouă ne place să mergem cu viteză!

Sven l-a ascultat bucuros și s-a repezit înainte, prin nămeți. Pe drum, Anna i-a povestit cele petrecute în Arendelle. Lui Kristoff, povestea i se părea tare ciudată. Spera ca Anna s-o convingă pe Elsa să readucă vara, iar oamenii să aibă din nou

nevoie de gheața lui. Deodată, au auzit urlete de lupi. Curând, erau fugăriți de o haită întreagă!

Anna l-a ajutat pe Kristoff să scape de lupi, dar, ca să-i salveze, Sven a sărit cu ei peste o prăpastie adâncă. Kristoff a tăiat frânghiile care-i legau de sanie, astfel că aceasta s-a zdrobit de stâncile aflate dedesubt. Însă cei doi tineri și renul erau în siguranță.

Anna și Kristoff s-au uitat peste marginea prăpastiei, la sania distrusă.

– O să-ți înlocuiesc eu sania și tot ce era în ea, a făgăduit Anna, privindu-l cu tristețe pe Kristoff. Și înțeleg dacă nu vrei să mă mai ajuți.

Tânărul a urmărit-o cum se îndepărtează. Sven l-a împuns ușor cu nasul lui rece. Kristoff a oftat.

– Așteaptă! i-a strigat el Annei. Venim!

Anna a zâmbit larg.

– Veniți? a întrebat ea entuziasmată.

Pe urmă și-a luat un aer serios.

– Adică, sigur, vă las să mă însoțiți.

Anna nu știa precis ce o aștepta, dar era foarte bucurată că Sven și Kristoff urmau să vină cu ea.

UN OM DE ZĂPADĂ VORBITOR

8
IANUARIE

Când s-au ivit zorile, Anna și Kristoff au putut să vadă ținutul Arendelle, aflat jos, la poalele muntelui. Spre dezamăgirea lor, regatul încă era cufundat în iarnă. Au mers mai departe, în adâncul pădurii, unde puterile înghețate ale Elsei creaseră un peisaj feeric. Anna privea fascinată în jur.

– N-am știut că iarna poate să fie așa de... frumoasă! a spus ea, ridicându-și ochii spre o salcie îmbrăcată în gheață.

Ramurile scânteiau învelite în pojghița rece. Apoi l-a văzut pe Sven. Renul își încurcase coarnele între crengile înghețate și arăta ca un pom de Crăciun sclipitor!

– Dar e așa de albă, a adăugat cineva. Ce-ați zice de puțină culoare? Mă gândeam la purpuriu sau prăzuliu.

Era un om de zăpadă vorbitor!

– Sunt Olaf, a spus el, și-mi plac îmbrățișările calduroase.

Anna l-a recunoscut pe Olaf.

Când erau mici, ea și Elsa

construiseră un om de zăpadă

întocmai ca el. Oare Elsa îl

făcuse pe acest Olaf? Anna s-a

întrebat dacă omul de zăpadă

știe ceva.

– Știi unde e? i s-a adresat ea, apropiindu-se.

– Da, de ce? a spus Olaf.

– Crezi că ai putea să ne arăți drumul? a continuat Anna, plină de speranță.

– Da, de ce? a întrebat iar omul de zăpadă.

– Îți zic eu de ce, a intervenit Kristoff. Elsa trebuie să readucă vara.

Olaf a fost de acord să-i ajute. Iubea vara! Sau cel puțin era aproape sigur că o iubea.

Anna, Kristoff și Sven l-au urmat pe omul de zăpadă printr-un labirint de turturi. Părea că cel ce construisese cărarea nu-și dorea musafiri. Peste tot răsăreau din pământ țepi de gheață ascuțiți. Într-un moment de neatenție, Kristoff era gata să se-nfigă cu pieptul într-unul dintre turturi mai mari.

În Arendelle, Hans încerca să liniștească spiritele. Unul dintre demnitarii veniți în vizită, ducele de Charlton, era nemaipomenit de furios pentru că rămăsese captiv în regatul înghețat. Tocmai atunci, calul Annei și-a făcut apariția fără ea și toată lumea a intrat în panică.

– Prințesa Anna e în pericol! a strigat Hans către oamenii adunați în piață. Am nevoie de voluntari care să mă ajute s-o găsec!

Ducele a insistat ca oamenii lui să se alăture căutărilor.

LA PALATUL DE GHEAȚĂ

Între timp, poteca de munte devenea tot mai abruptă. Din fericire, Olaf a descoperit o scară făcută din gheață, care ducea drept la palatul Elsei.

– Uau! a exclamat Anna când au ajuns în vârf.

– Ei, asta da gheață! s-a minunat Kristoff.

Anna a intrat cu grijă în palatul înghețat. S-a pomenit într-o sală uriașă, dominată de o scară în spirală, ce ducea la etajul al doilea. Castelul era superb, dar absolut neclintit, cufundat într-o liniște stranie.

– Elsa? a strigat ea emoționată. Sunt eu, Anna.

Elsa a ieșit și a rămas surprinsă când și-a văzut sora. Se temea că o să-i facă rău cu puterile ei.

– Ar trebui să pleci, Anna, a prevenit-o ea. E prea periculos.

Anna a încercat să stea de vorbă cu sora ei. Acum că secretul Elsei ieșise la lumină, Anna voia s-o ajute. Puteau să fie apropiate din nou, așa cum erau înainte ca Elsa să se încuie în camera ei.

Dar Elsei nu i se părea atât de simplu. Era convinsă că nimeni din Arendelle n-o s-o mai accepte vreodată. Și dacă avea să facă vreun rău cuiva? Dacă avea s-o rănească din nou pe Anna?

Nu mai avea cum să-și ascundă puterile. Și nici nu voia s-o mai facă!

Elsa credea că, dacă se va izola pur și simplu, nimeni n-o să mai aibă de suferit din cauza magiei sale. Însă ea nu știa un lucru.

– Ai adus iarna cam peste tot, a spus Anna.

– Peste tot? a întrebat Elsa, zguduită de veste.

Anna a vrut s-o încurajeze.

– Nu-i nimic, poți s-o dezgheți.

Elsa și-a ferit privirea.

– Nu, nu pot. Nu știu cum, a recunoscut ea.

Anna era sigură că, împreună, vor reuși să rezolve situația, dar Elsa se înfură din ce în ce mai tare. O rafală de gheață a măturat încăperea și a lovit-o pe Anna în piept. Kristoff s-a repezit s-o ajute.

– Cred că ar trebui să plecăm, a spus el.

– Nu! Eu nu plec fără ea! a insistat Anna.

Cu inima frântă, Elsa și-a privit sora.

– Ba da, a zis ea. O să pleci.

Și-a fluturat o mână și magia a sclipit în aer.

Deodată, un uriaș om de zăpadă s-a ridicat din podea. Acesta a crescut și a tot crescut, până când s-a înălțat deasupra Annei și a prietenilor ei.

